

COLONIȘTII DE

PE ODISEU,

De Unciuleanu Milena

Nava Odiseu devenise neîncăpătoare pentru cei 25.000. de coloniști. Plecaseră de trei generații în căutarea unei planete locuibile, dar imaginile transmise de sondele spațiale nu fuseseră deloc încurajatoare. La un moment dat crezuseră că în sfârșit au găsit ce le trebuia. Se dovedise după o săptămână de cercetări întreprinse de echipa doctorului Lee, că planeta nu putea fi terraformată în mai puțin de trei sute de ani.

Savanții se întorceau din nou cu mana goală și oamenii începeau să-i privească cu ostilitate. De ce primeau cercetătorii cele mai bune habitaculi de pe Odiseu, dacă nu erau capabili să le ofere un loc stabil, unde să înceapă o viață nouă, dincolo de pereții metalici ai navei? Era adevărat că gravitația artificială și serele create de biologi rezolvaseră o parte din problemele zborului de lungă durată dar pe de altă parte, asteroizii încă mai creau găuri în fuzelaj. Ultima oară fuseseră nevoiți să aterizeze pe un satelit al planetei Apollo ca să repare nava.

Scutul antiradiații slăbea și coloniștii începuseră să se revolte. Dădeau vina pe conducătorul Kesington doar pentru că radiațiile îi obligaseră să se îngheșuie câte șapte oameni într-un spațiu de câțiva metri pătrați. Ce le păsa politicianilor? Ei o duceau bine mersi în habitacurile lor de 20m, pe care le împărțeau numai cu soția și unul maxim doi copii. Militarii erau cei mai năpăstuiți. Stăteau claie peste grămadă, câte patru inși într-un perimetru de 6m, asigurau paza și se luptau cu fiecare grup de extraterestrii ostili care le ieșea în cale. Nimeni nu dorea să ocupe teritoriul altor ființe inteligente, însă unii alieni, mai înțai trăgeau salve de plasmă și abia apoi puneau întrebări. Situația devenea tensionată de fiecare dată când se aflau în preajma unei planete noi. Niciodată nu știai la ce să te aștepti.

Civili se săturaseră să mănânce aceleași fierturi din plantele crescute în seră și invariabila carne de pui. Creșterea animalelor era imposibilă pe navă. Și așa, numărul coloniștilor devenise prea mare față de cel prevăzut inițial în proiect. Instalația de recicla-re a deșeurilor funcționa la capacitate maximă și rezervele de oxigen scădeau de la o lună la alta. Sera, locul unde se producea oxigenul, se întindea pe o suprafață de trei km însă, din păcate, necesitățile coloniștilor crescuseră de cinci ori, față de momentul plecării de pe Pluto.

La început, oamenii se arătaseră entuziasmați de proiectul colonizării spațiului. Sătui de sărăcie și nedreptăți sociale, mulți se îngheșuieră la biroul de imigrări, încercând să obțină un

loc cât mai bun pe Odiseu. Criteriile de selecție fiind foarte laxe, militarii se treziseră și cu hoți și criminali, pe care îi abandonaseră în minele de uraniu de pe Apollo.

Și acum se îndreptau spre un alt sistem solar, în urma unei profeții biblice, veche de trei sute de ani. Preoții căpătaseră o putere inimaginabilă. Nemulțumirea crescândă a oamenilor îi făcuse pe militari să piardă teren în fața religiei. Se părea că litania preotului, așa aberantă cum era, prinsese cheag în mințile înfierbântate ale civililor. Poate chiar aveau nevoie să creadă minciunile despre Pământ, prima planetă civilizată, leagănul umanității, unde, vezi Doamne, curgea numai lapte și miere. Sigur că metafora biblică era preferabilă crudei realități. Cine ar fi acceptat să muncească zi de zi închis într-o cușcă metalică, oricât de mare ar fi fost ea, în loc să respire aerul curat de pe o planetă edenică?

...

Kesington îi lăsase pe slujitorii bisericii să-i îndoctrineze pe oameni, cu intenția ascunsă de a se folosi de așa-zisa profeție, la următoarele alegeri. Cine ar fi îndrăznit să-l înfrunte, dacă mulțimea ar fi fost de partea lui? Și va fi, pentru că viitorul președinte, brusc va avea o revelație divină și le va promite că vor găsi raiul mult visat. Întotdeauna politica fusese o cacealma și civilii doar o masă de manevră. Atât timp cât oamenii nu erau conștienți de asta, puterea decizională urma să se concentreze în mâna lui Kesington și a generalului Sandler.

Singurii oameni destul de inteligenți, ca să miroasă șmecheriile puse la cale de cei doi erau savanții, dar și ei puteau fi reduși la tăcere, dacă li se ofereau destule avantaje materiale. Care om de știință ar fi acceptat să stea înghesuit într-un habitacul de dimensiunea unei cutii de sardine, alături de familia unei vânzătoare cu cinci puradei negri, doar de dragul dreptății? Inechitățile sociale de pe Pluto erau perpetuate și pe nava Odiseu, dar nimeni nu comenta când avea burta plină și speranța unei lumi mai bune. Și ce modalitate mai eficientă de manipulare a populației putea fi folosită de Kesington, dacă nu catolicismul lor stupid?

Degeaba le-ar fi explicat savanții că Pământul e o planetă ireală, o metaforă biblică, menită să creeze o sectă religioasă, pe vremea războiului cu alienii de pe Alfa Centauri. Oamenii nu i-ar fi crezut, din cauza urii exacerbată împotriva oricui avea vreun avantaj social sau material. Sigur că și Kesington primea o grămadă de facilități în plus față de muritorii de rând, începând cu rezerva de țigări și vinuri franțuzești și terminând cu habitacul de 40 de metri pătrați, plin de containere cu conserve de carne de porc și fructe confiate, cumpărate la ultima escală pe planeta Atena.

Dar numai el și Sandler știau asta, nimeni nu se apropiase de habitacul conducătorului

fără să fie legitimat de ofițerii loiali președintelui. Audiențele se țineau într-o încăpere sărăcicioasă, pentru a induce în eroare opinia publică. O singură dată, o ziaristă reușise, dintr-o prostie a lui Kesington, să pătrundă în habitacul. Atunci, președintele fusese la o petrecere cu prostituate, și era prea beat ca să mai facă distincția dintre dansatoarele din buric și reporterița de la "The Voice of People". A doua zi, oprise definitiv activitatea tipografiei, sub pretextul doliului național ținut în memoria soldaților căzuți la datorie în ultima bătălie cu extraterestrii de pe Centurion. Avusese grijă să-i aranjeze femeii un accident nefericit, în urma unui așa-zis atentat terorist, de care se făcea vinovat bineînțeles, celălalt candidat la președinție. Totul fusese mușamalizat și în final dat uitării. Nimeni nu se mai întrebese, de ce rivalul lui Kesington nu revendicase nimic în urma atentatului.

Președintele își asigurase următorul mandat în schimbul unui buget mai mare pentru armată. Nava Odiseu, lungă de zece km, adăpostea o societate bazată pe progresul tehnologic. Savanții creau petrol din deșeurile menajere și-l vindeau planetelor deja colonizate de alte rase. Lingviștii împreună cu profesorii făceau softuri educaționale în toate limbile sistemului Caspian și doctorii inventau tot felul de medicamente și cure pe baze de plante, pentru alte civilizații. Fiecare planetă avea bolile ei specifice, în funcție de nivelul de dezvoltare atins: Calypso friguri galbene, Atena ciumă, Marte gripă porcină. Apollo fusese grav afectată de tuberculoză, din cauza minelor de uraniu, în timp ce Mercur trecuse printr-o epidemie de hepatită. Toti locuitorii navei Odiseu își aduceau contribuția la creșterea bugetului, cu care cumpărau plasma necesară deplasării prin spațiu. Ar fi trebuit ca fiecare cetățean să aibă acces la o dietă mai variată și la un habitacul mai mare, însă puterea era în mâna președintelui.

Kesington profitase de situație și câștigase destui bani, ca să-l atragă pe general de partea lui. În felul ăsta, Sandler își mărise flota cu încă zece nave cu plasmă și investise în baza materială de la Academia Spațială. Fiecare visa să ajungă ofițer, pentru că ei erau cel mai bine plătiți și unii se infiltraseră, chiar și în structurile de conducere. Nu toți obțineau grad mai mare de sergent major. Unii ajungeau locotenenți, cațiva maiori, dar majoritatea soldaților erau doar carne de tun în războiul împotriva diferitelor forme de viață inteligentă întâlnite în periplul lor prin spațiu. Doar dacă proveneai dintr-o familie importantă aveai acces la cel mai bun instructor și făceai mai multe zboruri înainte să fii aruncat în luptă. Despre unul dintre aspiranți, cadetul Christopher, se zvonea că este nepotul generalului, dar nimeni nu trebuia să știe adevărul în afară de instructorul de zbor. Maică-sa încercase în zadar să-l facă să se răzgândească. Christopher nu dorea să fie cercetător și nici să construiască androizi pentru terraformare. Visul lui era să fie pilot. Deși cel mai puternic om al armatei, unchiul lui nu a vrut să-l lase să zboare fără un antrenament foarte dur. Băiatul era nepotul lui, nu un muritor

de rand. Generalul avea un simț înnăscut al clanului și nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă un membru al familiei ar fi murit din cauza lui în primul schimb de focuri.

Christopher se trezea la 6 dimineata, lua micul dejun și apoi se antrena. Menținerea condiției fizice era imperativă pentru un pilot. După 3 ore urma teoria unde învăța să repare un motor warp cu cristale sau unul cu plasma, strategie militară și nu în ultimul rând să construiască o nava spațială. Ultima parte a pregătirii consta în sute de ore de simulare, nu numai a zborului, ci și a diferitelor situații de urgență. Nu știa niciodată când îți ia foc motorul sau ești atacat de alieni și trebuia să te catapultezi.

Toate navele Anaconda aveau scaune ejectabile cu flotoare capabile să te ducă înapoi pe nava mamă Odiseu. Autonomia motoarelor era de 4 ore, dar desigur, trebuia luată în considerare și o eventuală defecțiune. De aceea piloții erau în același timp mecanici și strategii. Se pregăteau să facă față panicii, să ia hotărâri în condiții extreme și mai ales să-și stăpânească dorința nebună de a trage în tot ce mișcă. Unul dintre cadeți fusese surprins într-un schimb de focuri și descărcase toată muniția asupra unei singure nave inamice ca apoi să fie doborât pentru că nu mai avea cu ce să se apere. Nimeni nu făcuse scandal pentru un amărât din clasa de jos, dar moartea lui Christopher ar fi cauzat un adevărat tsunami în rândul conducerii academiei spațiale. Țasta era motivul pentru care instructorul Jack McFinley nu ezita să-l pedepsească pe băiat fără pic de milă. Nu dorea să-și termine cariera cu un fiasco din cauza unui mucos fără simțul realității.

...

Christopher intră în baie. De fapt, 'baie' era impropriu spus. Pe un perete se aflau opt pișoare de inox și pe altul tot atâtea dușuri fără cabine. Podeaua acoperită de ciment, îl făcea să înghețe de frig până intra sub jetul fierbinte de apă. Se săpuni vârtos încercând să scape de mirosul de ulei de motor impregnat în piele. Întotdeauna degaja un iz infiorător după ora de practică.

Nu înțelegea de ce nu putea lua cu el un copilot android pe post de mecanic, în loc să-l primească pe idiotul de Johnny în carlingă. Pe cuvânt dacă avea vreun rost. Băiatul ăsta n-avea nici cea mai vagă idee cu ce se mănâncă ingineria. La fiecare test învăța ca papagalul, dar n-avea pic de imaginație și de creativitate. Pur și simplu nu făcea altceva decât să aplice de fiecare dată aceleași scheme. Cum intervenea un element nou, totul se ducea de râpă. În schimb pilota excepțional. La ultimul zbor, făcuse niște manevre atât de periculoase încât ceilalți cadeți credeau că o să intre direct în motorul lui Odiseu și o să explodeze. În loc de asta, Johnny schimbă brusc direcția și andocase nava Anaconda, cu o

perspicacitate și o finețe, care îi determinase pe piloții mai în vârstă să se întrebe dacă nu cumva bunicul lui fusese un pelerin.

Era un mit vechi de cel puțin 100 de ani, poate chiar de pe vremea Pământului biblic. Pelerinii se luptaseră cu asgardienii, cu toate că navele lor nu aveau puterea de foc a unei Anaconde. Bătrânii spuneau că piloții puteau simți nava ca pe un organism viu. Alții afirmau sus și tare că, de fapt, navele pelerinilor erau conduse cu puterea gândului și nici nu aveau nevoie de combustibil. Oamenii din vechime se nășteau telepați și se armonizau mental cu stringurile universului. O profeție spunea că într-o zi se va naște un pelerin care îi va conduce spre miticul Pământ, planeta primordială a omenirii.

'Bazaconii', își zise în sinea lui Christopher și dădu drumul la apa fierbinte. Avea doar un minut să se clătească înainte de apelul de seară. Jetul fierbinte îl moleșea din ce în ce mai mult. Fusese o zi foarte grea și singurul lucru pe care și-l dorea acum era o friptură și un somn adânc. Vocea comandantului îl trezi din visare:

-Ce dracu faci aici cadet, dormi pe tine și consumi toată apa? Când m-au prins centurionii n-am avut parte decât de bătaie și de fasole cu viermi. Șobolanii prăjiți erau o delicată, ai nevoie de o înviorare băiete, zău așa!

Apa rece ca gheața năvăli într-un șuvoi dureros. Icnii, înjurându-l în gând de toți sfinții pe McFinley. Pielea de găină era singura dovadă exterioară a chinului prin care trecea. Se abținu să nu urle știind că instructorul l-ar fi pus imediat să curețe podeaua, dacă s-ar fi comportat copilărește. Dobitocul naibii, ce i se părea așa de macho să tremuri ca un pui zgribulit în timp ce îți se contractau testiculele?! Când începură să-i clănțane dinții în ciuda eforturilor supraomenești de a-și ține gura încleștată. McFinley opri jetul rece și îl lovi cu prosopul peste fund:

-Acoperă-ți bucele alea de domnișoară și mișcă-te la raport, rânji el arătându-și dantura îngălbenită de tutun.

Degetele noduroase, acoperite de nicotină strângeau prosopul gata să-l sfâșie. Uniforma plesnea sub torsul muscular în timp ce sprâncenele stufoase îi dădeau aerul unui torționar când arunca scânteii de furie din ochii albaștri spălăciți. Era mai înalt cu 2 capete decât Christopher și purta părul tuns periuță sub șapca de comandant al escadrilei. Toți cadeții îl blestemau în gând însă nimeni nu îndrăznea să-i conteste autoritatea. Sub comanda lui erau cele mai puține pierderi de vieți omenești. Christopher se întreba dacă într-adevăr asta se datora abilităților sale strategice, așa cum îl lăuda generalul, sau faptului că din escadrila lui făceau parte doar cei mai buni piloți. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, unchiul său îi ceruse imperios să-l asculte orbește pe instructor, dacă nu vrea să-l zboare afară din Academia

Spațiala. Sau mă rog, din perimetrul unde aveau loc cursurile pentru cadeți. Mai avea de trecut niște examene dure până să fie admis la academie. Selecția era foarte drastică, deși numai copiii sau rudele celor avuți intrau. Te-ai fi așteptat, în calitate de odraslă a unui fost sau actual militar, să fii tratat cu îngăduință, însă pericolul din spațiu nu putea fi ignorat.

Christopher înțelegea motivația asta, dar nu pricepea cu niciun chip ce rost aveau umilințele și mâncarea proastă. Auzise de multe ori din gura ofițerilor că noua generație e formată din fătălăi, din moment ce un sfert din ei ajungeau la infirmerie până se obișnuiau cu meniul de la cantină. Christopher considera că nimic nu poate fi mai îngrozitor decât lăturile din fârfuriile de inox. În plus, ofițerii mâncau separat la popota lor, de unde știa el că nu aveau alt meniu și de fapt, mințeau că stomacurile lor ar putea digera și un mamut lănos de o mie de ani, dacă ar fi fost nevoie. Își trase hainele pe el și se duse la raport.

...

Androidul scana întinericul din bibliotecă. Pe rafturile albastre se aflau cărți de strategie militară, cele albe adăposteau istoria diferitelor rase, și pe cele verzi tronau manuscrisele religioase. Toate secretele militare stăteau ascunse în zona interzisă, etichetată cu o piramidă aurie în al cărei vârf era un scanner. Numai generalul și președintele puteau accesa codul de securitate în trei moduri: amprentă vocală, secvență ADN și scanarea propriei retine. Singurii paznici erau androizii pentru că nu aveau sentimente, nu oboseau niciodată

și nici nu își doreau să fure vreun document militar.

Pentru ei comoara umanității nu însemna nimic. În plus, legile roboticii îi împiedicau să omoare în scopuri personale: legea întâi cerea ca robotul să nu pricinuiască niciun rău omului, sau să îngăduie prin neintervenție să i se întâmple ceva rău unei ființe umane; a doua considera imperativ ca robotul să asculte poruncile omului dacă nu intrau în contradicție cu prima lege; cea de-a treia îi permitea robotului să-și apere existența, dacă acest lucru nu contrazicea primele două legi, în timp ce legea zero, și cea mai importantă, cerea ca robotul să acționeze pe termen lung în interesul omenirii și permitea încălcarea celorlalte legi.

În spatele primei camere se afla o ușă cu o cruce pe ea încastrată în lemnul de nuc sculptat. Se spunea că locul fusese sfințit de cel mai vechi pelerin și de-aia are puteri magice. Nimeni nu credea legenda asta, dar putea fi folosită de preoți ca să câștige adepti, dornici să-și cheltuiască banii pentru biserică. Așa reușise preotul Carl Campbell să ridice un sanctuar, unde își ținea predicile o dată pe săptămână. Amvonul din aur impresionă credincioșii, mai mult decât crucea de lemn cu răstignirea lui Isus, dovadă că oamenii nu erau preocupați de înălțarea spirituală, ci de ritualurile care le promiteau bunăstarea materială și distrugerea dușmanilor.

Nimănui de fapt nu-i păsa de iubirea creștină pentru aproapele lui. Săracii dădeau acatiste la

biserică în speranța unei slujbe mai bune și bogații visau la afaceri mai profitabile. Toți se prefăceau cu multă ipocrizie la slujba de duminică, dar se suspectau unii pe alții de cele mai mârșave intenții. Zvonistica era sport național la bordul navei Odiseu. Nimeni nu scăpa de gura lumii. Fiecare aspect al vieții era disecat cu o plăcere sadică. Unii nu aveau altceva mai bun de făcut, în timp ce alții se foloseau de prostia și credulitatea oamenilor, ca să controleze destinele tuturor. Cine putea trăi într-o comunitate închisă, fără să facă parte dintr-o grupare sau alta? Dacă nu te aliai nici unei facțiuni, erai condamnat la ostracizare. Politicienii puteau să te exileze pe următoarea planetă, doar convingându-i pe toți că ești o povară pentru societate. Nimeni nu accepta să muncească în plus ca să acopere cheltuielile unui parazit social. Creșterea demografică determinase scăderea drastică a nivelului de trai, așa încât locuitorii de pe Odiseu n-ar fi ezitat să te incrimineze fără motiv, dacă asta le aducea un profit frumușel. Cei mai afectați erau tinerii, de când se dăduse împotriva lor o lege care-i obliga să facă decăt un singur copil. La începutul călătoriei, savanții încurajaseră nașterile, pentru că reprezentau o premieră mondială, dar în timp lucrurile de generaseră.

Era clar că următorul scrutim, programat peste doi ani, nu va mai fi câștigat fără construirea unui câmp de forță împotriva radiațiilor.

Următorul pas va fi asigurarea unei diete mai variate, cu o jumătate de an înaintea alegerilor. După ce va obține fotoliul prezidențial, lucrurile vor reveni la normal. Doar nu era să împartă cu plebea toate avantajele unui conducător. Kesington se apropie de androidul de pază:

-Deschide arhiva secretă.

-Dar, domnule, numai dumneavoastră și generalul aveți codul de securitate.

-Ți-am dat un ordin, doar nu vrei să încalci legile roboticii, nu-i așa?

-Nu există nici un pericol iminent, domnule președinte!

-Ba da, suntem atacați de centurioni și generalul are nevoie de dosarul Magnum.

-Dar, domnule, acest dosar cuprinde manualul celei mai puternice arme, create de plutonieni. Doar generalul are voie să acceseze baza de date. Aveți cipul cu amprenta vocală a generalului și mostra dvs. ADN?

-Generalul e prins în schimbul de focuri, va trebui să ne descurcăm doar cu scanarea retinei mele.

-Îmi pare rău, domnule președinte, nu am primit nici o înștiințare de la generalul Sandler. Lăsați-mă să iau legătura prin intercomul holografic cu structurile de conducere. Trebuie să mă asigur că e o prioritate zero.

-Robot cretin, nu înțelegi că n-avem timp de așa ceva? Vrei să fii răspunzător pentru uciderea tuturor oamenilor de pe Odiseu?

-Am să vă iau o mostra ADN domnule, zise androidul, pregătind trusa medicală.

-Deschide ușa aia mai repede, dobitoicule, nu pricepi că dacă nu o faci acum, peste jumătate de oră o să fie prea târziu?

-Domnule, mostra ADN e scanată chiar acum.

-Ce mama dracu se întâmplă aici, Kesington? strigă generalul Sandler.

-Bine ați venit, domnule general, îl întâmpină androidul. Domnul președinte tocmai mi-a comunicat starea de urgență și . . .

-Ce tot spui acolo? replică uluit Sandler.

Ce se

întampla? Se defectase androidul sau președintele înnebunise din dorința de a deține

puterea absolută ? Generalul scoase pistolul și îl îndreptă spre Kesington:

-Ar fi bine să ai o explicație plauzibilă, altfel cooperarea noastră s-a terminat!

Kesington rânji sadic și trase o rafală în burta generalului:

-Dacă vrei să trăiești ,o să-mi dai codurile de securitate chiar acum.

-Kesington, imbecilule, ce îți închipui că vrei să faci ?

-Te scot din funcție generale, eu sunt președintele, ai uitat? Pot face orice.

-La pământ! urlă McFinley din spatele androidului. Glonțul străpunse țeasta președintelui și omul se prăbuși ca un sac de cartofi pe podeaua metalică, lăsând în urmă un lichid gălbui, vâscos.

-Ce dracu s-a întâmplat aici, Sandler ?

Vocea lui Kesington răsună în bibliotecă, lăsându-l perplex pe general.

Kesington urmări privirea lui Sandler și sări ca ars la vederea propriului său corp întins pe podea.

-Domnule general, zise androidul. Scanarea mostrei s-a terminat, cel care a murit era un centurion.

-Cum!? țipă, generalul stupefiat.

-Centurionii au abilitatea de a-și schimba forma, lămuri McFinley.

-Anunțați că avem o breșă în securitatea navei și scanați toți locuitorii de pe Odiseu. Se pare că tehnologia centurionilor a avansat periculos de mult de la ultima bătălie de acum trei ani.

Planeta Pangeea fusese creată artificial.Privită de pe orbită, părea o societate agricolă, cu ogoare cultivate ca o tablă de șah și livezi bogate, formând o geometrie perfectă.Androzii folosiseră focul primordial ca să pulverizeze stâncile, săpând albi pentru râurile care alimentau câmpurile acoperite cu grâu, orez, porumb și fasole. Generalul Sandler analiza ritmul societății semipastorale, ancorată în tradiția ei neclintită de milenii.Responsabilitatea educării, în spiritul și tradițiile civilizației de pe Pangeea, revenea mai întâi mamei până la vârsta de 14 ani când tatăl prelua ștafeta și îl învăța pe tânăr meșteșugul armelor , al vânătorii și al agriculturii.Nimic nu putea fi lăsat la voia întâmplării.Reputația unei comunități depindea în mare măsură de acțiunile tinerilor.Nimeni nu dorea să facă schimburi comerciale cu un sat acoperit de rușine.Adolescenții se întreceau în fiecare primăvară pentru a-și dovedi iscusința, curajul și tenacitatea.Erau lăsați în pădure să-și procure hrana doar cu arcul cu săgeți și toporișca.Cei capabili să aducă un animal sălbatic și să facă din pielea lui o haină, aveau voie să aleaga primii una din fetele satului.Cea mai valoroasă blană era cea de tigru, apoi în ordine cea de leu, de antilopă și de maimuță.Un loc important îl ocupau în comunitate preoții și vindecătorii.Ei aveau grijă de respectarea strictă a normelor de igienă și a tradițiilor.Fiecare avea locul lui bine stabilit în cadrul comunității.Bărbații aduceau hrana, femeile creșteau

copiii și fetele ajutau la gospodărie. De la vârsta de 10 ani învățau să facă focul, să gătească și să pregătească baia pentru bărbații casei. Într-un cămin puteau locui și trei generații dacă averea nu le permitea să-și mărite fetele de la 14 ani. Baia se făcea într-un butoi de lemn o dată pe zi cu apa încălzită în ceaunul de trei metri. Regula asta fusese impusă în urma unei epidemii de holeră, care decimase un sfert din populația tribului. Femeile erau alese după mărimea sânilor și a pântecului, considerate o dovadă de fertilitate. Dacă dimensiunile fizice nu corespundeau cerințelor, femeile compensau printr-o avere de cel puțin patru hectare arabile și două perechi de boi.

Doar conducătorul satului avea casa din piatră și turme întregi de vite, ceilalți locuiau în colibe de lut amestecat cu paie și aveau cel mult, un plug și o vacă pentru lapte. Generalul Sandler se gândea, ce le putea oferi acestor oameni, în schimbul cristalelor din munte găsite de ofițerul Jackson, când cartografiase întreaga suprafață a planetei. Cristalele de dilitiu ofereau autonomie de trei ori mai mare motorului warp față de plasmă, dar se găseau foarte rar și în general erau exorbitant de scumpe. Dacă ar fi reușit să facă un troc, n-ar mai fi avut nevoie un an întreg de motorul cu plasmă. Ar fi fost un schimb foarte profitabil pentru coloniștii de pe Odiseu.

Și, dintr-odată, îi veni o idee salvatoare: să le dea femei fertile din clasa de jos. Africanii oricum erau obișnuiți cu traiul dur din deșert. Pentru ei fusese un chin să trăiască în cușca metalică a navei. Mai ales că primeau habitacurile cele mai mici. Unii sufereau de claustrofobie și se rugau în fiecare seară la nu știu ce zeități ciudate, să mai vadă măcar o dată cerul, norii și satul din care pleaseră doar pentru că mureau de foame. O perioadă, generalul fusese nevoit să le pună paznic la ușa habitacului, ca să nu dea foc la nava, pentru că aprindeau resturile menajere pe podea și aduceau ofrande zeilor. Doar preotul reușise să-i calmeze cu promisiunea că le va construi un sanctuar numai al lor. Negrii muriseră de foame, ca să strângă o adevărată avere în acest scop, și apoi Campbell, preotul, folosisse banii pentru achiziționarea unor obiecte de cult catolice din aur, bătute cu diamante, ca să-și impresioneze propriii credincioși.

Generalul aplanase conflictul, mințindu-i că jertfa lor va fi răsplătită de zei. Și acum i se ivise ocazia să le arate că rugile le-au fost ascultate, pentru că își vor recăpăta libertatea de a dormi sub cerul liber, albastru, al planetei Pangeea. Era chiar mai bine decât înainte, când locuiau pe Pluto, încerca Sandler să-i convingă, satul se afla într-o pădure ecuatorială, vor avea hrană din belșug și nu vor mai fi nevoiți să înfrunte furtunile de nisip. Superstițiile africanilor îi serviseră din plin generalului. Scăpase de suprapopularea navei și căpătase cristalele de care avea nevoie. Politicienii, savanții și militarii erau mulțumiți de rezultatele negocierilor cu

băștinașii, mai ales că după plecarea negrilor, oamenii aveau mai mult loc și mai multă hrană. Urmasii alegerile prezidențiale și Kesington cumpărase sute de kg de carne și fructe, cu care să-și convingă alegătorii că îi așteaptă un viitor prosper sub conducerea sa.

.....

Sala era împânzită de mățaraia de cabluri aduse de reporteri. Flashurile aparatelor se aprindeau continuu în timp ce oamenii încercau să ajungă la locurile din față. Apăru Kesington îmbrăcat într-un costum gri impecabil. Asistenta blondă îi aranjă cravata albă cu dungi gri și-i zâmbi încurajator, cu o dantură perfectă.

-Domnule președinte aveți zece minute la dispoziție, zise consilierul.

-Sub conducerea mea oamenii vor avea habitaculi mai mari și hrană mai bună. Salariile tuturor vor crește cu 10 procente iar ale celor aflați în pragul sărăciei cu 50 la sută.

-Sunteți sigur că această creștere este reală, domnule președinte? întrebă un ziarist. Așa ați promis și data trecută și apoi s-a dovedit că inflația a fost cu 8 procente mai mare decât cea prevăzută.

-Acum avem mai puține guri de hrănit, replică Kesington sigur pe el. Vocea lui nu trăda nicio emoție. Asigurase fraudarea alegerilor împreună cu Sandler și nu-și făcea nicio problemă. Întrebările ziariștilor vor fi ca o furtună într-un pahar cu apă.

-Am auzit în plus că vreți să reduceți fondurile pentru asigurarea socială. Care e motivul? Doar nu mai avem așa de mulți copii pe navă de când au plecat africanii.

-Dacă oamenii vor avea salarii mai mari cu 50 la sută, ce nevoie mai au de alocațiile alea imense pentru copii? punctă Kesington fără milă.

-Să înțeleg, că în continuare legiferați să avem doar un singur copil per familie? Îi băgă microfonul sub nas ziaristul agresiv, cu ochii bulbucați, îmbrăcat sărăcăcios și cu o față gălbejită de om bolnav.

-Vă asigur că o să aveți un salariu destul de mare, ca să vă cumpărați o aparatură cât mai performantă. Sau preferați să faceți zece copii și să trăiți într-o sărăcie lucie domnule...

-Howard, de la "The Voice of People", și nu la asta mă refeream. Ați exagerat în mod voit, eu aveam în minte doar doi copii pentru fiecare familie, căroră orice părinte responsabil dorește să le ofere o viață cât mai îndestulată.

-Cred că am fost foarte clar domnule Howard. Mai are cineva întrebări?

-Cum veți asigura creșterea economică ,necesară plătirii acelor salarii exorbitante despre care vorbiți? Africanii nu consumau 60 la sută din buget domnule președinte, ce faceți, încercați iar să manipulați electoratul?

-Nu-i nevoie. Dacă oamenii vor fi nemulțumiți guvernul își va da demisia. Bunăstarea poporului este prioritatea zero a guvernării conduse de mine, zâmbi Kesington perfid.

-Credeam că centurionii sunt prioritatea zero, Kesington, se auzi vocea de gheață a generalului Sandler. Sau vreți să ne lăsați și pe noi la prima escală cum ați făcut cu africanii? Ce dracu făcea Sandler? Președintelui nu-i venea să creadă. Vechiul său aliat se transformase brusc în oponent politic.

-Cred că armata se va ocupa admirabil de această problemă minoră, nu-i așa generale?

-Păi dacă militarii sunt singurii capabili să îndeparteze acest pericol major, înseamnă că ei ar trebui să conducă, nu credeți, domnule Kesington?Îl atacă Sandler, cu o mină gravă.

-Sunt sigur că armata își va face datoria față de popor cum a făcut întotdeauna însă, cu tot respectul, generale, niciun militar nu se pricepe la economie.

-Ba eu cred că da. Avem un specialist școlit la Harvard chiar aici, maiorul Mac Gregory, care o să vă prezinte chiar acum o strategie pe termen lung, necesară ieșirii din criza în care ne-a aruncat guvernul dvs.

-Despre ce tot vorbești, generale?Nu există nicio criză economică pe Odiseu.

-Atunci de ce africanii au trăit la marginea subzistenței patru ani cât a durat mandatul tău, Kesington?Ai ascuns rezervele de hrană și acum le-ai scos de la naftalină, cum s-ar zice, ca să câștigi alegerile?

Fața lui Kesington căpătase o paloare cadaverică .Simțea transpirația șiroindu-i pe spatele înfierbântat. Cămașa de mătase i se lipise de trupul bondoc, cravata începuse dintr-odată să-l lase fără aer, chelia , deși tamponată în permanență de asistenta blondă era lac de sudoare, ochii i se împăienjiseră și bău hulpav, dintr-o înghițitură, jumătate de pahar de apă.

-Nu știi despre ce vorbiți domnule general, începu el să se disculpe , cu ochii măriți de spaimă.

-Avem dovezi clare că ați sabotat rezerva de hrană a populației. Dacă vă recunoașteți vina, scăpați de Curtea Marțială.

-Nu puteți să faceți asta, n-aveți nicio autoritate!ură Kesington scos din minți.

-Ieri unul din piloți a fost omorât de puterea mentală a unui centurion. Cred că e momentul ,ca oamenii care se sacrifică pentru binele celor mulți, să ducă o viață decentă.

- Dar militarii au salarii foarte mari! Izbucni Kesington ca un leu scăpat din cușcă. Armata a primit fondurile cele mai mari, ce nu vă convine generale, vreți o putere și mai mare, poate una absolută?
- Kesington, cred că știm cu toții că soldații au habitaculurile cele mai mici și mâncarea cea mai proastă. Dacă vrem să ne apere eficient trebuie să le oferim o motivație să mai lupte. Ca să nu mai zic că avem nevoie de bani pentru o sală de antrenamente împotriva mentaliștilor.
- Și mă rog, cum vreți să-i înfrunțați cu armele voastre, dacă au puteri pe care nu le puteți controla? nu se lăsă Kesington impresionat.
- Trebuie să accesăm baza de date a pelerinilor, veni replica lui Sandler.
- Asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o în viața mea. Toată lumea știe că pelerinii sunt doar un mit. Ce faci generale, încerci să ne prostesti în față ca pe niște copii?urlă Kesington cu fața congestionată.
- Morrison spune că în baza de date se află mostre ADN care ne pot da puteri telepatice, îi explică generalul, stăpân pe sine.
- Bazaconii de babalâc senil!Morrison are 250 de ani, nu știe ce vorbește! Răspunse Kesington tremurând de nervi, vărsând paharul cu apă. Blonda începu să -i șteargă pantalonii cu șervețelul, dar președintele îi dădu peste mână. Simțea că-i fuge pământul de sub picioare, dar nu avea de gând să capituleze. Erau interese prea mari în joc.
- Nu mai ai niciun as în mânecă domnule președinte, rânji triumfător generalul. Dacă vre i să-ți dovedești nevinovăția, redirecționează fondurile către cercetare, sau vrei să lași oamenii fără apărare în fața telepaților centurioni?
- De unde știi că ce i s-a întâmplat pilotului nu e doar o invenție de-a ta ca să pui mâna pe putere?răcni Kesington disperat.
- Avem înregistrările holografice, atacă generalul neimpresionat .
- Care pot fi truate! Rămase președintele pe poziție.
- Alegerea nu-ți mai aparține Kesington. Oamenii vor vota cinstit de data asta. S-a terminat cu fanfaronada. Situația e disperată și ne trebuie măsuri drastice. Sau vrei să creadă alegătorii, că patriotismul tău e doar o fațadă pentru interesele tale strict personale?
- Sigur că nu, întotdeauna am fost preocupat de binele poporului, aruncă președintele ultimul atu.
- Atunci nu va fi o problemă să accepti că vremea ta a trecut. Ne trebuie oameni noi la conducere, care știi cum să rezolve o criză, indiferent de ce natură e ea, socială, politică sau economică. Doamnelor și domnilor dați-mi voie să vi-l prezint pe noul președinte, maiorul

MacGregory. Sunt sigur că domnul Kesington va accepta bucuros funcția de consilier prezidențial, ca o dovadă a patriotismului său profund.

Kesington zâmbi fals, mulțumindu-i în fața camerelor de luat vederi, amenințându-l însă printre dinți:

-Într-o zi o să mi-o plătești, Sandler!

.....

Christopher se întorcea după două ore de zbor. Apucă manșa, îndreptă botul Anacondei și se pregăti de aterizare. Era o manevră de rutină, executată de cel puțin 150 de ori, de când începuse antrenamentul în afara simulatorului. Acele altimetrului se învârteau în toate părțile, manșa se blocase, oare ce se întâmpla? Durerea îi sfredeli fiecare neuron al creierului. Ochii i se împăienjneau de parcă nu dormise de trei zile, avea senzația că nava se afundă într-o pâclă groasă, din care nu reușea să iasă cu niciun chip. Auzi vocea lui Johnny, de parcă prietenul lui ar fi fost la o depărtare de 50 de metri, nu în spatele lui, pe locul copilotului. Nu înțelegea nimic din bolboroseala lui Johnny, dar vocea părea extrem de surescitată. Încercă să-l întrebe dacă și el percepe ceața, însă din gură îi ieși doar un gălgâit neinteligibil. Palmele transpirate îi alunecaseră de pe manșă, privirea i se întunecase amenințător, simțea că se prăbușește într-un hău fără fund, organele încercau să iasă din corp, în ciuda costumului antigravitațional. Nimic nu mai avea sens, gura i se uscăse, senzația de vomă devenise insuportabilă, urechile i se înfundau, ca atunci când urcase pe muntele Black Thunder în copilărie, o frică fără niciun motiv real îl invadase subit, nu mai realiza unde se află dreapta, stânga, sus, jos. Deodată, focul îl cuprinse, urlă din toți rărunchii, ca un animal rănit, încercând să stingă vâlvătaia cu extingtorul. Spuma se transformă într-o peliculă de gheață, lipindu-se de carlingă, paralizându-i membrele. Nu-și mai simțea corpul indiferent cât încerca să se miște. O să crape aici ca un idiot fără să poată face nimic. Își adună ultima picătură de energie și urlă cât îl ținu gura:

-Johnny, ajută-mă, nu știu ce mama naibii are nava, nu mai merge niciun aparat de bord!

-Chris, ce dracu ai pățit, te-ai dogat? Nava n-are nimic. Lasă-mă pe mine să o duc pe Odiseu.

Nava andocă lin și Christopher își reveni dintr-odată. Căută urmele incendiului. Anaconda n-avea nimic. Cu cât îi povestea mai mult lui Johnny experiența trăită, cu atât copilotul îl privea mai ciudat, până izbucni:

-Uite ce-i frate, dacă nu mai vrei să zbori cu mine spune-mi în față, nu-mi vinde brașoave de-astea ieftine.

-Johnny, vorbesc serios, se enervă Christopher.

-Chris, du-te la psihiatru, ai început să ai halucinații.

Îl privi lung și mormăi printre dinți, întorcându-i spatele. Se îndreptă agale spre dușuri, continuând să boscorodească de mama focului. Tocmai se pregătea să deschidă ușa băii când un gând îl străfulgeră, făcându-l să se întoarcă spre Christopher:

-Frate, ești sigur că n-au fost împuțiii ăia de centurioni?

Christopher se îngălbeni și începu să tremure. Johnny avea dreptate. Cum ar fi putut lupta cu așa ceva? Era condamnat la moarte dacă nu-și implanta ADN-ul pelerinilor. Știa cât de riscant era. Se părea însă că nu are altă șansă. Spera doar să aibă mai mult noroc decât primii cobai care muriseră în chinuri.

.....

-Inamic la ora 11! Armați torpilele, trageți! strigă Sandler.

Salva lovi fuzelajul navei adverse, învăluind-o într-o lumină roșiatrică.

-Raportează căpitane! ordonă generalul.

-Au scuturi magnetice, n-au pățit mare lucru! veni răspunsul lui Johnny.

-Armează tunul cu laser, pregătește, foc!

Bubuitura asurzitoare lăsă în urmă o jerbă de flăcări. Unda de șoc scutură nava Odiseu destul de zdravăn, în timp ce nava centurionilor dispăru în hiperspațiu.

-Căpitane, urmărește-! comandă Sandler, nervos.

-Stabilește cursul și efectuează saltul mai repede! îl completează maiorul.

Odiseu sări în hiperspațiu. Nava inamică nu se zărea nicăieri.

-Căpitane, ești sigur că ai stabilit cursul corect?

-Da, generale, nu știu ce s-a întâmplat. Ar fi trebuit să..

Vocea îi amuți dintr-odată. Nave inamice răsăreau din neant în jurul lor, își armau torpilele și se pregăteau să-i distrugă fără milă.

-Ce dracu-i asta MacGregory? țipă Sandler, cu fața congestionată de furie.

-Au o tehnologie care îi face invizibili, generale!

-Trage cu tot ce ai în nava mamă. Vreau să am scutul ăla de camuflaj, acum! Centurioni nenorociți!

-Generale, sunt prea mulți. E imposibil să-i distrugem dacă nu-i vedem. Degeaba fixezi ținta într-o direcție, în secunda doi, acolo nu mai e nimic. E inutil.

-Trimite toate Anacondele.Știu că centurionii luptă ca un stup, dacă virusăm computerul principal celelalte nave se opresc! nu se lăsă impresionat generalul, de vocea furioasă a maiorului.

-Dar asta echivalează cu o sinucidere, generale! N-o să-mi sacrific oamenii pentru o idee nebunească, îi țin piept MacGregory.

-Execută ordinul dacă nu vrei să te eliberez din funcție!

-Cu tot respectul, generale, nu avem nici o șansă. Orice pilot care încearcă să implanteze virusul e carne de tun.

-Atunci am să mă duc chiar eu. Preia comanda navei.

-Domnule general, cred că pierderea nepotului dvs. în ultima luptă vă afectează judecata.Propun să ne întoarcem în cuadrantul Valhalla.

-N-am să accept că moartea lui Christopher a fost în van.

-Daniel, asta nu o să-l aducă înapoi! replică MacGregory, aruncând flăcări din priviri.

Răcnetul maiorului îl întărită și mai tare pe Sandler:

-Dacă nu punem mâna pe tehnologia asta, o să mai aruncăm în spațiu o sută de cadavre! Asta vrei? strigă el, cu ochii ieșiți din orbite.

Ian MacGregory se calmă pe moment.Ceremonia de înmormântare i se perinda în fața ochilor. Maiorul stătea împietrit, privind fiecare coșciug metalic lansat în vidul spațiului, întrebându-se dacă n-ar fi putut evita o astfel de situație deplorabilă. Sandler își păstrase cumpătul și rostise discursuri de adio pentru fiecare pilot pierdut în război, fără să-și arate durerea. Era prima oară când izbucnea.

-Daniel, știu cum e să privești o mamă disperată în ochi și să-i spui, că unicul ei fiu a murit apărându-și țara, dar moartea ta nu o să echilibreze forțele.Am pierdut deja șase oameni doar în câteva ore.

-Tocmai de-aia, nu vreau să mai pierdem și alții.Și nu-mi spune mie că e inutil. Am o datorie față de oamenii care s-au sacrificat.

Tonul categoric al generalului nu admitea nicio replică.Cei doi se priviră îndelung în ochi, cu fețele înroșite și dinții scrâșnind, gata să explodeze într-o cascadă de invective.Stomacul maiorului se strânse într-un nod dureros, palmele îi transpiraseră, ochii negri scăpărau de furie:

-Prea bine, generale. Dar sângele acestor băieți va fi pe mâinile tale, cedă maiorul.

-Ian, ai comanda navei,dă-mi tot ce poți, bătălia asta e decisivă, dacă nu implantez virusul nu mai avem niciun viitor!

.....

Nava centurionilor avea un culoar larg de cinci metri, la capătul căruia se aflau două uși metalice, cu trei sfere galbene în relief. Ușile culisară fără zgomot și Sandler intră în lift. Pe unul din pereți era o hartă holografică cu fiecare nivel. Apăsă pe ea și elevatorul porni spre etajul al doilea unde se afla camera de comandă. Pășii în afara cabinei și rămase mut de uimire. Centurionii, androizi conectați la creierul unui lider, îl praiveu câteva secunde și treceau pe lângă el, fără să-l bage în seamă. Zău, dacă mai avea vreun sens! Trase cu laserul, distrugând patru dintre ei. Deodată, centurionul de la pupitrul de comandă se ridică și transmise celorlalți androizi, că Sandler, brusc devenise o amenințare. Generalul se aplecă, ferindu-se de raza laserului. Panoul din spatele lui se topi instantaneu, făcând o breșă în fuzelaj, prin care intră vidul spațial.

Sandler se apucă de bara metalică din stânga pupitrului de comandă, în timp ce doi centurioni zburau pe lângă el, fiind absorbiți de gaură făcută de salva de laser. Centurionii rămaseră în scurt timp fără oxigen, plutind fără viață prin spațiu. Alți patru sigilau nava și restabileau nivelul oxigenului. Doi se repeziră la Sandler și-l immobilizară, exact când acesta încerca să introducă stick-ul de memorie pentru a virusa calculatorul principal. Generalul se trezi legat de creierul navei printr-un cordon metalic, a cărui mufă îi conecta ceafa de un accelerator neural. Creierul organic era înlocuit în fiecare secundă, ușor-ușor, cu elementele celui pozitronic: cipuri, interfețe, modemuri, circuite electronice. Sandler încerca să se opună transformării într-un centurion, însă voința tuturor membrilor stupului o surclasa pe a lui. Simțea cu fiecare minut, cum i se schimbă personalitatea umană, devenind un simplu mecanism al navei.

Se cuplă cu neuronii, la informația transmisă de ceilalți membri ai stupului, și realizează că a găsit o adevărată comoară. Nava centurionilor avea o bibliotecă uriașă de celule, cu material genetic de pe toate planetele, material ținut într-un câmp de stază. Auzi un pocnet ascuțit. Unul din soldații săi venise să-l salveze. Sandler fu lăsat de izbeliște, considerat deja un organism asimilat de matricea centurionilor. Soldatul se trezi prins de mijloc, cu cleștele metalic zimțat, ce ieșea din brațul inferior al unui centurion. Brațul superior, din oțel, apucă gâtul soldatului și acesta din urmă leșină. Cu o ultimă horcăială, trupul se întinse pe jos cât era de lung. Ochii rămaseră deschiși, cu o expresie de groază întipărită pe fața de copilandru. Sandler îl recunoscuse pe băiat: era un simplu cadet de 18 ani. Sângele îi năvăli în cap, dintr-un salt ajuns lângă centurion. Legătura neuronală cu stupul îi crease puteri fizice supraomenești și n-avea de gând să le ignore, dimpotrivă, le va folosi ca să răzbune moartea atâtor copii

nevinovați, aruncați în luptă. Luă pistolul cu plasmă de la brâu și trase. Capul centurionului explodă, împrăștiind un lichid gălbui, vâscos ca o gelatină, mirosind a ulei de motor.

Centurionii aveau capete de om atașate de corpul unui android. Cele patru brațe metalice și înălțimea de cinci metri îi făceau să pară inamici ireductibili, dar îi puteai omorî cu un singur glonte țintit în mijlocul frunții. Când ceilalți soldați luară cu asalt nava centurionilor, generalul se îndreptă spre sala armelor. Nava era o încâlceală de camere și coridoare. Își căută drumul prin labirint, ghidându-se după semnele luminoase încorporate în pereți. Multe erau magazii, unele deja golite, împrăștiind mirosuri pestilențiale de mâncare stricată, altele doar camere de dormit, verticale, asemănătoare unor nișe dispuse de-a lungul pereților curbați, câte 20 de alveole în fiecare încăpere. Nișele aveau cabluri conectate la rețeaua holografică, astfel că toți membrii navei comunicau simultan, ca un mușuroi.

Generalul încercă să deschidă trapa metalică, însă avea nevoie de un cod, așa că preferă să tragă în dreptunghiul unde se aflau firele și să le scoată afară, încercând diferite moduri de cuplare: roșu cu galben, albastru cu alb, firul negru la cel roșu până auzi un declic și roti cu greutate mânerul în formă de semilună al trapei. Intră și exclamă de mai multe ori "uau!" deschizând, rând pe rând, dulapurile cu puști laser, pistoale cu ultrasunete, grenade cu boom sonic și tunuri cu antimaterie. Se opri în fața unui dulap imens, rămânând cu gura căscată de parcă era un cadet la prima lui misiune. În fața ochilor se afla un aruncător de flăcări de care doar auzise, fără să vadă vreunul. În loc de foc scotea un val de energie, la fel de puternic ca cel al unei bombe cu hidrogen. Energia mentală transmisă producea strivirea neuronilor, de parcă ar fi fost strugurii dintr-un teasc, făcuți chisăliță înainte de a se transforma în vin. Într-un avânt nebunesc, sărută arma, fericit. În sfârșit, aveau puterea cea mai mare din galaxie, coloniștii de pe Odiseu nu vor mai fi înfrânți de nicio armată, erau stăpânii universului. Acum înțelegea cum reușiseră centurionii să înrobească un întreg sistem solar.

.....

Templul de pe Epsilon era gol. Sandler privi cu uimire, morișca imensă pentru rugăciune, și înjură în gând, că trebuia să se prefacă interesat de religie. Venise din nou pentru un schimb comercial. Avea nevoie de cristale pentru motorul warp, însă de data asta, negociatorul era șamanul tribului care-l invitase la el în templu. Clădirea semăna cu una buddhistă, sau cel puțin așa i se părea lui Sandler, după culoarea roșie a stâlpilor de susținere și simbolul fertilității, reprezentat de doi pești de aur, sculptați aflați la intrare.

Depuse ofranda, învârti morișca pentru rugăciune și așteptă. Șamanul, îmbrăcat într-o robă aurie, cu sandale chinezești în picioarele subțiri, negricioase, îl salută cu mâinile

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

